
új spenótok

A „Spenót a falon” kötet verseiből

KOPECZKY LÁSZLÓ

ÜRES FEHÉR PAPIR

Most már téged kezdlek el szeretni . .
Írjak?
Miért?
Magamat kellettni,
Egy vékony szeletnyi,
Sikerért?

Üres fehér papír,
Már,
Akár megélhetnék másból,
Hát,
Minek tovább?
Megszokásból?

Mi vagyok? . . . Kinek?
Eszelős, langyos, számító, hideg?
Idegvég, vatta, vastag bőrű tapír?
(Ha lesz hozzá merszem)
Te leszel a legszebb versem,
Üres fehér papír.

KÉTEZER ÉVES CSALÓDÁS

Homérosz nő volt!
Hogy: miákol, derült ki az ebről,
Megnézték neki a
stilusát közelebről.

Háziasszony mód festi a tájat,
Szemérmesen a szerelmet,
Szegény vak költőm, azok közé sorolnak,
Akik naphosszat perelnek.

Csacska néember lettél, — Homérné! ...
Ez oszt,
Némileg, — sőt: némileg,
Megmagyarázza: minék
nyújtottad úgy el azt az eposzt.

GYÉMÁNT ÉS BÁNAT

A dáma,
Aki otthon aligha porol szőnyeget,
Most sikoly gyanánt divatbúl,
A szeme alá rak gyémántból könnyeket.

Bolond dolog,
Mert, amit máskor az arc simán beitt,
Most vigyáznia kell, — ha rájönne mégis,
Hogy össze ne könnyezze a „könnyeit”.

MEGSÉRTETTEK

Szívembe szisszent a horog,
Várom, hogy vérem is lecsorog,
Ingen bent, bőrön kint,
A sápadás kásás havával behint,
Ahol húsom kihasad,
Rásimitják a lángos vasakat,
Idegen, mint kanócon,
Felfut a sikoly,
A pillaközből szívárogo vitriol,
Gerincem hideg cement,
Agyam kitágult, koponyám összement,
A szó: fűrés a torkon,
A szám meg-megrándul folyton,
S mégis:
Vagyok az Etna?
Az... rongyhalom!
Sóhajtok... „Még ilyet na...!”
És agyoncsapok egy legyet a falon.

SZENT NYILVÁNTARTÁS

Nincs bennök bizalom,
— Terminus technicusszal élek, —
Egy wattnyi,
S ha meghalok, — félek —
Az anyakönyvi kivonatokat fogják elsíratni.

EVOÉ KIKELET

Tavasz van most, liliom-ékes,
S az a fő,
Hogy minden mellékes.

ESTI MESE A TELEVÍZIÓBAN

Regét regél, mcsét mesketél,
Így szinte új embert csíhol belőled,
És rózsás gyermekkorral lát el,
Visszamenőleg.

SZÍNHÁZI SIRALMAK

Közönség?
Könnyebb megmozdítani száz bivalyt,
Ma minden dráma így kezdődik:
„Mikor a függöny felmegy, a nézőtér kihalt.”

DILEMMA

Törpék közt óriás,
Óriás közt törpe,
Mindig ez a tudat gyötörte.

Nem vívódik már,
De nyugodt, mióta kiötölte,
Hogy a törpék között is törpe.

REMÉNY

Téged hidal át,
Képzelet és Való,
Óh, Remény, Remény,
Te vagy a legnagyobb csaló!

ELÉG- VAGY NEM ELÉGIÁZNI?

Az író háborog,
De ha ott kell lenni:
Üresek a táborok,

Alkotóházi álmodik,
S várja, hogy valaki intsen,
Pedig ahhoz elég pénze, se témája nincsen.

Nevetünk a kicsinyhitűn,
„A jövő rózsás”,
Ezt hajtogatjuk régen,
S ez abból is kitűn,
Hogy a túske már ott is van a fenekében.

VARIÁCIÓK UGYANARRA A TÉMARA

I Variáció

Mondják:
„A forradalom felfalja,
gyermekeit”
No, itt,
Válaszom csak ennyi:
Az már valami,
Ha van mit enni.

II Variáció

„A forradalom,
felfalja gyermekeit,”
Így a mondás,
S ebből vajon,
Mi következik?
... Gyomorrontás.

VÉGEKNEK VÉGÉN

Harsona ...
Angyalok kara ...
Remegve figyel milliárd lélek,
Csattan az Úr hangja zordul,
Felhangzik az Utolsó Ítélet,
S rá egy „Fúj, bíró!” a hátsó sorbul.